

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/46/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123010137
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3123010137.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a Mgr. Jána Odnogu na verejnom zasadnutí konanom dňa 01. júna 2023 prejednal odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v Ilave, trvale bytom C. D. E., F. G. XX/XX, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Ilava, ktorú podal proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/10/2023 zo dňa 04.04.2023 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/10/2023 zo dňa 04.04.2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) bol obžalovaný A. B. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., pretože

dňa 09.10.2022 v čase o 13:00 hod. na štrkovisku Dubnička v meste Dubnica nad Váhom bez predchádzajúcej komunikácie sa rozbehol smerom k poškodenému H. H., pričom v ruke držal nôž s čepeľou o dĺžke 10 cm, s ktorým sa opakovane 3-krát zahnal smerom k poškodenému, počas čoho vykrikoval slová „zabijem ťa“, čo sa poškodenému podarilo vykryť, pri čom mu vypadli hodinky z ruky, ktoré obžalovaný zdvihol zo zeme so slovami „tieto hodinky si nechám na pamiatku, keď ťa zabijem“, čoho sa poškodený zľakol a utekal do miesta svojho bydliska.

Bol za to odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 37 písm. m) a § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu bol zároveň uložený aj trest prepadnutia veci, a to 1 ks vreckového nožika s čepeľou o veľkosti približne 10 cm s čiernou rukoväťou.

Tento citovaný rozsudok ale nenadobudol právoplatnosť, pretože ho obžalovaný napadol odvolaním, zahlásiac ho priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po jeho vyhlásení.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajkyne uviedol, že spáchanie uvedeného prečinu od začiatku trestného stíhania popiera. Dôkazmi, ktoré vykonal súd prvého stupňa, nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že spáchal skutok. Spáchanie skutku preukazuje výpoveď údajného poškodeného, ktorý jediný tvrdí, že skutok sa stal. Naopak on a aj jeho otec, s ktorým žije v spoločnej domácnosti, tvrdia, že bol v deň údajného spáchania skutku doma na adrese trvalého bydliska, kde väčšinu dňa prespal, keďže prišiel v noci neskoro domov. Poukázal pritom na skutočnosť, že jeho otec nemá záujem na tom, aby mu pomáhal uvádzaním nepravdivých údajov vo svojej výpovedi, keďže tento už aj v minulosti sám podal na neho trestné oznámenie. Popísanie skutkového deja poškodeným považuje za vykonštruované. Poškodený je osobou, ktorá sa v minulosti dopustila niekoľkých trestných

činov. S poukazom na vyššie uvedené tak existujú vážne pochybnosti o jeho vine, pre ktoré nemožno jednoznačne dospieť k záveru, že stíhaný skutok spáchal. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadrila prokurátorka. Uviedla, že dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní dostatočne a v rozumnej miere usvedčili obžalovaného zo spáchania stíhanej trestnej činnosti. Bola to predovšetkým výpoveď poškodeného, ktorú podporovala svojou výpoveďou svedkyňa I. D.. Výpovede týchto svedkov spolu vzájomne korešpondovali, logicky a súvislo sa dopĺňali. Naproti tomu stála výpoveď obžalovaného, ktorou produkoval nepresvedčivé argumenty, jednak ohľadom motívu poškodeného, ktorý mal spočívať v akejsi nepreukázanej pomste za to, že obžalovaný nechcel pre poškodeného predávať drogy. V jeho výpovedi sa nachádzali aj časové nezrovnalosti, vzťahujúce sa k otázkam smerujúcim k zisteniu, kedy naposledy poškodeného pred spáchaním skutku stretol. Napokon bol vykonaný výsluch svedka A. B. J., ktorý na hlavnom pojednávaní nevedel presne uviesť, v akom čase bol doma a v akom čase venčil psa. Tento svedok uviedol, že obžalovaný bol celý deň doma, naproti tomu obžalovaný vypovedal, že doma celý deň nebol, keď vo večerných hodinách odišiel venčiť psa. Svedok tiež uviedol, že obžalovaný spal doma v spálni, naproti tomu obžalovaný uviedol, že spal v detskej izbe. Všetky tieto nezrovnalosti vo výpovedi tohto svedka, majúceho problémy s pamäťou, dôkaz spočívajúci v jeho výpovedi výrazne oslabujú. Pokiaľ obhajoba pokračuje poukazom na trestnú minulosť poškodeného, tak táto skutočnosť, vzhľadom na dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní a s ním súvisiace zistenie skutkového deja stíhaného skutku, nemá žiadnu relevanciu. Vzhľadom na vyššie uvedené argumenty navrhla, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietol, pretože nie je dôvodné.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní:

- prítomný prokurátor krajskej prokuratúry sa v celom rozsahu pridržiaval konečného návrhu uvedeného v písomnom vyjadrení podriadenej prokurátorky k odvolaniu obžalovaného,
- obhajkyňa obžalovaného sa v celom rozsahu pridržiavala konečného návrhu, ktorý bol uvedený v písomných dôvodoch odvolania,
- obžalovaný súhlasil s tým, čo uviedla jeho obhajkyňa a dodal, že sa cíti byť nevinný.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytýkaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

*** K výroku o vine ***

Pokiaľ ide o výrok o vine v napadnutom rozsudku, odvolací súd preskúmaním veci zistil, že je správny a zákonný. Súd prvého stupňa v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú, pričom písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá všetkým zákonným požiadavkám (§ 168 ods. 1 Tr. por.). Súd prvého stupňa v jeho odôvodnení jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného, t.j. prečo neuveril jeho obrane, že sa voči poškodenému nedopustil vyššie konštatovanej trestnej činnosti, pre ktorú ho aj v konečnom dôsledku potom uznal vinným.

So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré súd prvého stupňa poukázal v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a tiež dopĺňajú, nemal ani odvolací súd žiadne pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov súdu prvého stupňa vo vzťahu k právnej kvalifikácii takto ustáleného konania obžalovaného, ktoré mali oporu vo vykonanom dokazovaní.

Odvolačný súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne, podrobné a tiež dostatočne presvedčivo odôvodnené skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, o ktorých nemá ani tie najmenšie pochybnosti a ktoré si v celom rozsahu preto aj osvojil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Ani odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovaného, keď vykonané dôkazy usvedčujúce ho zo spáchania stíhaného skutku vzájomne korešpondujú, dopĺňajú sa a neboli medzi nimi zistené akékoľvek podstatné rozpory. Takéto vykonané a usvedčujúce dôkazy spolu vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, na základe ktorých bolo možné vysloviť bez pochybností logický záver o vine obžalovaného.

Obžalovaný síce spáchanie stíhanej trestnej činnosti od počiatku trestného stíhania popieral, avšak z jej spáchania je dostatočne usvedčovaný ďalšími zabezpečenými dôkazmi, najmä výpoveďou poškodeného H. H., ktorý je jeho dlhoročný známy a ktorý bezprostredne po spáchaní stíhaného skutku podal na neho trestné oznámenie a zároveň opísal priebeh skutkového deja priateľke I. D., ktorá bola vypočutá ako svedkyňa. Pri zadržaní navyše obžalovaný vydal do trestného konania vec – vreckový nožík, ktorý inak zodpovedal popisu uvádzanému poškodeným ako zbrani, ktorú mal voči nemu obžalovaný použiť počas toho, ako sa mu slovne vyhrážal zabitím. Obžalovaný tiež vypovedal, že poznal presné miesto, kam chodieval poškodený na ryby na štrkoviská s tým, že chodieval vždy na to isté miesto.

Aj odvolací súd ďalej poukazuje na isté rozpory vo výpovediach obžalovaného a jeho otca – svedka A. B. st. ohľadom toho, či a kedy sa obžalovaný nachádzal dňa 09.10.2022 v mieste svojho bydliska, ktoré rozpory potom nepodporujú jeho obranu.

Navyše je potrebné poukázať aj na to, že obžalovaný v prípravnom konaní uvádzal, že poškodeného pred skutkom nevidel aj pol roka, pričom naposledy sa len pozdravili, avšak na hlavnom pojednávaní už zas uvádzal, že motívom krivej výpovede poškodeného bolo to, že nechcel na jeho žiadosť predávať drogy.

Z pohľadu vyššie uvedeného je potom zrejmé, že obžalovaný túto „zmenenú“ obranu začal v konaní prezentovať až s dlhším časovým odstupom od momentu, kedy sa dostal do procesného postavenia obvineného a kedy bol vzatý v tejto veci do väzby.

Odvolačný súd však musí zároveň uviesť, že takúto obranu obžalovaného nevyhodnotil ako nepravdivú len na základe oneskoreného uvádzania tejto skutočnosti, ale po vyhodnotení jeho výpovede spolu s ostatnými dôkazmi tak jednotlivo, ako aj v ich súhrne. Odvolací súd k tomu dodáva, že takáto obrana a tvrdenie týkajúce sa podstatnej skutočnosti prednesené po skoro 6 mesiacoch od vzniesenia obvinenia a vzatia do väzby vyvoláva navonok minimálne pochybnosti a svedčí o mozgovej účelovosti. Je totiž značne nelogické, aby páchateľ vediac od počiatku trestného konania o skutočnosti, ktorá by ho mohla zbaviť podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, túto neoznámil orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu čo najskôr za účelom jej preverenia (preverenia jeho obhajoby). Každý obvinený má síce právo uvádzať na svoju obranu čokoľvek, hoc i nepravdivo, ale to na druhej strane neznamená, že konajúce súdy nemajú právo jeho obranu vyhodnocovať v kontexte celej trestnej veci.

Napokon odvolací súd poukazuje aj na to, že obžalovaný trpí schizoidnou poruchou osobnosti, keď predmetná trestná činnosť (podľa znaleckých záverov) je obrazom a odrazom vzťahovej sféry jeho osobnosti, v ktorej je minimálne tolerantný v kontaktoch, pokiaľ sa mu nedarí presadiť vlastné, často až bizarne originálne riešenie, ktoré je pre túto poruchu typické. Inak povedané – konanie obžalovaného, popísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku, plne korešpondovalo s jeho poruchou osobnosti a nie je jeho osobnosti vôbec cudzie. Navyše sa obžalovaný v minulosti opakovanne dopustil priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu alebo násilnej trestnej činnosti, ktorej sa dopustil aj v prejednávanom prípade (opäť prečinu nebezpečného vyhrážania).

Obžalovaný tak naplnil po právnej stránke všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., pretože sa inému vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania – so zbraňou. Tohto trestného činu sa obžalovaný dopustil v priamom úmysle, pričom závažnosť takéhoto jeho konania nemožno považovať za nepatrnú.

*** K výroku o treste ***

Pokiaľ ide o výrok o uloženom nepodmienečnom treste odňatia slobody, odvolací súd zistil, že tento trest bol súdom prvého stupňa uložený v súlade so zákonnými ustanoveniami uvedenými vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a rovnako i v súlade s ustálenou súdnou praxou a jeho výmera nie je neprimerane prísna z pohľadu hodnotenia osoby obžalovaného, najmä predchádzajúceho spôsobu jeho života a jeho postoja k spáchanej trestnej činnosti. Aj podľa názoru odvolacieho súdu neprichádzal u obžalovaného do úvahy iný druh trestu, resp. žiaden iný druh trestu by u neho nevedol k splneniu účelu trestu v zmysle § 34 Tr. zák., keď posledný takýto druh trestu vykonal obžalovaný „len“ dňa 25.04.2022, resp. v tento deň bol z výkonu iného trestu odňatia slobody podmiennečne prepustený na slobodu.

Obžalovaný totiž skutok spáchal počas skúšobnej doby určenej mu pri podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/135/2019 zo dňa 16.01.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/14/2020 zo dňa 03.03.2020 pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. (bola mu určená skúšobná doba v trvaní 3 roky s probačným dohľadom na 20 mesiacov).

Napokon bol obžalovanému tento trest uložený na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby (zvýšenej o 1/3, pri základnej trestnej sadzbe od 6 mesiacov do 3 rokov) podľa § 360 ods. 2 Tr. s použitím § 38 ods. 4 Tr. zák., keď v jeho neprospech súd prvého stupňa správne prihliadol na jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., t.j. že už bol za trestný čin odsúdený. Ani odvolací súd nezistil u obžalovaného akúkoľvek poľahčujúcu okolnosť.

K osobe obžalovaného je potrebné dodať, že je osobou so sklonmi k páchaniu najmä násilnej činnosti – „násilie má v sebe“ (bol už v minulosti odsúdený pre trestné činy lúpeže a nebezpečného vyhrážania), pričom k vedeniu riadneho života na slobode ho neprimäli ani doteraz uložené sankcie (vrátane nepodmienečného trestu odňatia slobody), resp. ani hrozba výkonu zvyšku trestu odňatia slobody po jeho podmiennečnom prepustení.

Odvolací súd naopak považoval súdom prvého stupňa uložený odňatia slobody trest za neprimerane mierny, avšak pre absenciu odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného ho obžalovanému nemohol sprísniť.

Správne bolo aj zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák., pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Napokon žiadnu nesprávnosť nezistil odvolací súd ani pokiaľ ide o výrok o treste prepadnutia veci, ktorú obžalovaný použil na spáchanie skutku a ktorej je vlastníkom – § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Z takto rozvedených dôvodov preto odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.